

SPIEGEL
BESTSELLER

JOAKIM ZANDER

BRATR

KRIMI ROMÁN HOST

JOAKIM ZANDER

BRATR

KRIMI ROMÁN HOST

JOAKIM ZANDER

BRATR

BRNO 2017

Orten
Joakim Zander

Copyright © Joakim Zander, 2015
Published by agreement with Ahlander Agency
Cover design © Hauptmann & Kompanie
Werbeagentur, Zurich
Cover photo © Nicola Smith / Trevillion Images
Translation © Karolína Kloučková, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-062-2 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-063-9 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-064-6 (Formát MobiPocket)

Mým rodičům

*zaplatil jsem za zradu
ale tehdy jsem nevěděl
že odcházíte navždy
a že bude
tma*
Zbigniew Herbert

BERGORT

ZIMA 2011

Letíme předměstím nízko nad zemí, přesně stanovenou rychlostí, v silné a kompaktní formaci. Neslyšně kloužeme nocí, oči přivřené napětím. Jsme jednotka X-menů, Bratrstvo neohrožených, jsme elita.

Na ulici Drivvedsvägen hoří auto, sledujeme, jak pneumatiky vybuchují žárem, skla se tříští a střepy jako ledové krystalky dopadají do sněhu; průsvitné úlomky beznaděje a rozptýlení. Stejně jako kterýkoli jiný večer letošní zimy. Děti už ani neutíkají na protější chodník, stojí tak blízko auta, že se jim plameny odrážejí v bělmu vytřeštěných očí a pálí je na kůži. Přesně vědí, jak dlouho trvá, než se ozvou sirény, nemají na spěch, nemají co zmeškat, dokonce už ani nemají od čeho utíkat.

Ale my nezůstáváme, máme větší cíl, už nejsme holátka, co podpalují auta, jsme orli a sokoli, dravci s ostřejšími zobáky, špičatějšími drápy, potřebujeme větší kořist. Jorge, Lišák, Mehdí a Bounty. Otáčím se ke svým kumpánům, jejich postavy vidím v záři ohně jen jako stíny. V srdci mi něco neustále narůstá. Už tě nepronásleduju. Je to tak dávno, co ses přestala pohybovat mezi námi. A ačkoli každou noc, když jdu spát, dopadá na stěnu v mém pokoji tvůj stín, jsou to oni, moji přátelé, mí kámoši, kteří jsou jako já. Stejně zbyteční a naivní. Stejně prázdní a unavení.

„Hele, Fádí?“

Bountyho hlas zní nepřírozeně, jako by se nemohl nadechnout nebo měl slabé plíce.

„Drž hubu,“ sykne Lišák a šťouchne ho do žeber, až Bounty uskočí o krok stranou do hlubšího sněhu.

„Klid!“ napomínám je. „Chápete, že tohle je vážný?“

„Ale...“ nedá se Bounty odbýt.

„Jaký zatracený ale, do hajzlu.“

Lišák zase syčí a zvedá ruku.

„Ale seš si tím kódem jistej, že jo?“ pokračuje Bounty a o krok ucouvne, aby se vyhnul ráně. „Seš si jistej, že ho nezměnili?“

Beton se nad námi sklání, uzavírá nás v sobě, pevně nás objímá. Vzduch je prosycený minus deseti stupni a pachem hořícího benzinu. Pokrčím rameny a cítím, jak se mi plíce stahují. Cítím totéž co vždycky: že nevím vůbec nic, že si nejsem vůbec ničím jistý.

„Jasně, sakra,“ odpovím. „Držte už huby.“

Čekáme na druhé straně Pirátského náměstí, přestože je úplně prázdné, přestože je půl druhé v noci. Čekáme, až se z dálnice ozvou sirény, čekáme, až modrá světla zbarví oblohu nad hřištěm. Čekáme, až k nám po namrzlé dlažbě před Samiho kebabem přiběhne Mehdí; jeho kroky znějí v zimní noci jako duté údery. Sirény ztichly, teď už slyšíme jenom děti, jak odcházejí po chodníku směrem od nás.

„Vzduch je čistej,“ říká Mehdí, nemůže popadnout dech, má astma a v plicích mu sípá a píská.

Předkloní se, těžce dýchá a chraptivě pokračuje:

„Jen hasiči, poldy už sem ani neposílají.“

Všichni tiše přikyvujeme, slavnostně jako na pohřbu. Zvážněli jsme. Klíče pálí v kapse, kód pálí v paměti. Zakloním hlavu a přelétám pohledem od výloh na druhé straně náměstí, upatlaných od dětských rukou, vzhůru po oprýskané fasádě,

zohýbaných žaluziích, prostěradlech místo závěsů, satelitech a somálských vlajkách a přes střechu ještě výš a dál. Obloha je černá a studená, dnes v noci nejsou venku hvězdy, dokonce ani polovina měsíce, ani ubohý srpeček. Jenom prázdné černé mraky a jinak nic. Přesto se tam zastavím očima, právě tak strnulýma, jako je tahle noc, jako jsou strulé mé prsty. Tohle je skutečná volba. Buď ty, nebo kámoši.

Odtrhnu zrak od noci jako jazyk od zmrzlého patra a řeknu: „Na co čekáte? Jdeme na to!“

Letíme ve formacích přes náměstí, tiše jako neviditelné letouny, jako zatracené drony. Jsme jednotka, gangsteři, elita. Jsme dokonale tiší, jenom z úst nám vychází pára, nejsme nic než dech a krev, která nám pulzuje v uších, nejsme nic než náš úkol.

Je to jednoduché. Zasunout klíč do zámku, neohlížet se. Všichni se nahneme dovnitř a já pak dělám přesně to, co jsem viděl dělat tebe, jdu přímo k bílé skřínce, jenom bušící srdce, jenom kód na displeji a tisícina vteřiny, než se ozve dlouhé pípnutí, které znamená, že to funguje, že jsme prošli. Rychle palce nahoru, vytáhnout baterky, projít chodbou a honem do studia.

Dva notebooky na stole v nahrávací místnosti. Bingo! Jsou naše. Dva samsungy v nabíječkách. Bingo! Jsou naše. Tři malé tablety. Bingo! Mikrofony a kytary. Vyměňujeme si pohledy. Kašlem na ně. Jsou moc těžké. Skláním se pod mixážní pult, šátrám ve tmě, až ji najdu. Pomalu vytáhnou krabici od bot. Otevru ji, sehnu k ní hlavu a nasaju sladkou vůni marihuany.

„Chlapi!“

Natáhnou ke kámošům ruku s ubaleným jointem. Vytřeští oči a dávají palce nahoru. Ale je toho tady víc, viděl jsem to, když

jsem tu byl s tebou. Viděl jsem, jak Monokl vytáhl dva tácy a dal je nějakému moulovi, aby nakoupil chlast. Tehdy jsem na to přece přišel, v tu chvíli se ta myšlenka zrodila.

Proplížím se do další místnosti, do kanceláře. Zkusím horní zásuvku psacího stolu, ale je zamčená. Trefa!

„Lišáku!“ zašeptám do studia. „Náradí!“

Lišák je král šroubováku, dláta i hasáku. Neexistují žádné dveře ani žádné okno, které by nedokázal otevřít. A tahle zásuvka, to je pro něj hračka. Jenom náradí zapře o desku stolu, trochu zabere a jsme uvnitř. Pokladna je zelená a pěkně těžká. Když se do ní Lišák začne dobývat, zastavím ho. „Kašli na to, otevřeme ji až pak.“

A je hotovo. Valíme se ze dveří jako velká voda, s náručemi plnými kořisti běžíme na hřiště, kde se rozdělíme. Já беру pokladnu a jeden notebook.

„Tak mizíme. Uvidíme se ve čtvrtek.“

Je po všem. Noc je studená a prázdná a tichá. Už ani auta nehoří a únava se přese mě přelévá jako moře, jako sníh, jako temnota. Tichý a prázdný klopýtám domů, nemám radost, necítím opojení ze zakázaného ovoce, nejsem spokojený ani silný. Vůbec to není tak, jak jsem čekal.

Později v pokoji mě žlutozelené světlo pouliční lampy za oknem nechce pustit ze svých spárů, hledá si cestu pod moje víčka a do mých zorniček, i když mám oči pevně zavřené a hlavu zabořenou do polštáře. Ať dělám co dělám, světlo mě nenechá usnout. Nakonec to vzdám, otevřu oči a posadím se na posteli. Ale nerozsvítím. Čas plyne pomaleji a proměňuje se, až se úplně zastaví a já slyším, jak dveře mého pokoje vrzly a podlaha zapraskala. Neohlédnu se, dál upírám oči na stěnu.

Společně s tebou se do pokoje vplížil chlad. Sedáš si na okraj postele. Vzduch znehybněl.

„Vzpomínáš, jak jsme byli malí?“ promluvíš. „Když ti bylo asi deset? Jak jsem začala mluvit o tom, že odtud musím pryč?“

Vím, co budeš vyprávět, je to jeden z našich příběhů, součást naší mytologie, přesto dál sedím mlčky, cítím se jen prázdný.

„Zase jsem se s nima pohádala, už nevím kvůli čemu. Nejspíš šlo o nějakou pitomost. Utekla jsem ven a vrátila se až pozdě v noci. A ty už jsi byl rozhodně moc velký na to, abys stavěl z dupla, ale než jsem přišla zpátky, naskládal jsi na tu velkou zelenou podložku všechny modré dílky, sem tam nějaký bílý, pak jsi mi je položil na postel a šel jsi spát. Pamatuješ?“

Malinko přikývnu. Pamatuju se. Všechno si to pamatuju.

„Vzpomínáš si, co to mělo být?“

Neodpovídám. Je to už strašně dávno. Od té doby se toho tolik stalo.

„Řekl mi, že je to moře. Že jsi nám postavil moře, po kterém můžeme odplout. A že vyrobíš člun, ve kterém se spolu poplavíme.“

Pálí mě pod víčky a na hrudi. Cítím, jak se okolo mě všechno stahuje, jak se mě minulost i budoucnost chystají utopit. Najednou vím, že není potřeba voda, aby se člověk utopil.

„Ale člun jsi nikdy nevyrobil, Fádí. Jenom to moře.“

Chci něco říct, možná to nějak vysvětlit nebo snad promiň, promiň, promiň. Ale vím, že nesvedu víc než fňukat a kňučet, že neumím vytvořit nic než zmatek a stres. Sedíme mlčky.

Nakonec promluvíš:

„Možná jsi ten člun teď přece jen vyrobil, Fádí. Jenže není pro dva dost velký.“

Konečně se otočím a podívám se na tebe. Jsi unavená a hubená, i ve slabém světle bledá. Odmalička jsem tě vídal připravenou odejít. Ale ještě nikdy jsem tě neviděl takhle.

„Jak to myslíš?“ zeptám se.

Díváš se na mě tak smutně. Nejsi zklamaná ani naštvaná. Jenom smutná.

„Co sis myslel? Že nepřijdou na to, čím klíče to byly? A čím vstupní kód? Ty kódy jsou osobní, každý má svůj, takže se dá zjistit, kdo tam byl a v kolik hodin. Až tam Jorge zítra ráno přijde, tohle zjistí jako první. Takže budou hned vědět, že to byl můj kód, vid’?“

Co mám dělat? Hanba mě pálí. Zrada. Taková pitomost. Jsem zrádce. A pak pocítím hrůzu.

„Jorge a Monokl,“ řeknu. „Přijdou mě zabít.“

„Oni ne,“ odpovíš. „Ale nejspíš Biz nebo Mahmúd nebo Rusák.“

Cítím, jak mi po tvářích stékají slzy. Taková ostuda, ty slzy, samozřejmě. Ale i to, že se strachy nemůžu ani hnout.

„Fádí, *habíbí*, jak jsi mohl udělat takovou hloupost? Víš, že jim nebude stačit, když ty věci dostanou zpátky. Pokud někdo takhle poškodí Pirate Tapes... Sakra, Fádí, vždyť tu není nikdo jiný, na koho můžeme být hrdí. Kdo tohle udělá, je prostě zrádce. Zrádce celého předměstí, kterého nikdo nebude šetřit.“

Skrz slzy pozoruju, jak vstáváš a jdeš ke své skříni. Skoro vůbec tu nebýváš, tak jednu noc v týdnu, ale vím, že tady máš bloky s kresbami. Natáhneš se, abys dosáhla na nejvyšší polici, shrneš si do náruče sešity a knížky a vložíš je do látkové tašky s logem Pirate Tapes. Přidáš tam ještě svůj švédský slovník. Po všech těch dnech a nocích je ohmataný, ošoupaný a má zohýbané rohy.

Zdá se to teď tak dávno, ty časy, kdy jsme si mysleli, že bude stačit, když se naučíme všechna slova, že bude stačit, když budeme zpívat tak jako ostatní, ne kvákat a kňučet. Pak se zarazíš a zase slovník vytáhneš. Položíš ho na postel.

„Bude lepší, když si ho necháš. Já už ho nepotřebuju,“ řekneš.

Skrývám obličej v dlaních, už se na tebe nevydržím dívat.

„Jak jsi to věděla?“ zašeptám. „Jak jsi věděla o Pirate Tapes?“

I skrz dlaně tuším, že jsi pokrčila rameny a zakroutila hlavou.

„Viděla jsem vás už odpoledne, jak jste stáli u mostu a kouřili. Hned jsem pochopila, že máte něco za lubem. Nejste zrovna nejchytřejší, Fádí. A pak jsem slyšela o tom vloupání a domyslela si to.“

„Co budeš dělat? Kam půjdeš?“

„To není důležité. Bude lepší, když to teď nebudeš vědět. Ozvu se.“

Dřepneš si přede mnou a přinutíš mě odkrýt tvář a podívat se na tebe.

„Poslouchej,“ řekneš tak vážným hlasem, až se vzduch okolo nás rozechvěje. „Budou si rozhodně myslet, že jsem dnes v noci ve studiu byla já. Použili jste můj kód. Když okamžitě beze slova zmizím, nebudou mít důvod podezírat kohokoli jiného.“

Držíš mě za zápěstí, díváš se mi přímo do očí, skrz moje slzy a mou hanbu, skrz zrcadlení a kouř, skrz veškeré zdání, přímo do nitra toho, co snad jsem já, tam, kde je moje dno. Nevím, co říct, otevřu pusku a zase ji zavřu, pokusím se odvrátit oči a uniknout tvému pronikavému pohledu, jenže ty mi to nedovolíš.

„Ale já ti nerozumím,“ namítnu.

„Je to jednoduché, *habíbí*,“ řekneš. „Nakonec jsi mi postavil člun.“

Pohladiš mě po vlasech.

„Promiň,“ řeknu já. „Promiň, promiň.“

Zavřu oči a cítím na tváři tvoje suché rty. Když oči zase otevřu, jsi pryč.

BROOKLYN, NEW YORK

ČTVRTEK 13. SRPNA 2015

Beton skrz tenkou matraci na podlaze. Hluk nákladního auta z ulice, který rozdrnčí špinavé okenní tabule. Občas nějaké hlasy a klapot podpatků na asfaltu. Sirény na Atlantic Avenue. Tíživé, rozechvělé horko. Pulz rozléhající se mezi cihlovými stěnami. Klíče v zámku.

Jásmín se posadí na posteli. Okamžitě dokonale bdělá, oči doširoka otevřené. Je připravená na cokoli, skoro na cokoli. Všechny ty zvuky a světlo odrážející se na podlaze. Tma, odlesky a zvuky, které nedokáže ihned rozpoznat a zařadit. Jenom klíče v zámku. Rozhlédne se, přetáhne si přes hlavu včerejší černou košili a na nohy natáhne džíny, pročísne si rukou husté tmavé vlasy a tiše vstane. Hrubá podlaha je pod bosýma nohama nečekaně studená.

Zámek rachotí a vzpouzí se. *Cvak, cvak, cvak*. Klíč se naléhavě otáčí sem a tam. Zvuky se rozléhají a šíří se prázdným bytem. Modré světlo z ulice dopadá na nedokončená plátna opřená o stěny.

Je noc. Jak dlouho spala? A spala vůbec? Kvůli časovému posunu jí hučí v hlavě, jako by se všechny její smysly filtrovaly přes opuštěnou rádiovou frekvenci, která snižuje rychlost, unavuje ji a zpomaluje. Znovu zakrouť hlavou, aby hučení ztišila a v hlavě se jí vyjasnilo. Neslyšně se pohybuje za zvukem, blíží se ke dveřím, instinktivně a ostražitě jako zvíře. Sirény za jejími zády mizí z rozpraskaného asfaltu a zanechávají po sobě cosi, co se podobá klidu. Zůstává jenom zvuk klíče v zámku.

Přiblíží se ke dveřím, rty se skoro dotýká desky a švédsky zašeptá:

„Jsi to ty?“

Kvůli vzduchu z klimatizace v letadle, který jí ulpěl v plicích, zní její hlas suše a chraptivě. Klíč v zámku ztichne.

„Jásmín?“ ozve se z druhé strany.

Způsob, jakým vyslovuje její jméno. Intonace a úsečná, netrpělivá barva hlasu. Agrese a zmatenost. Všechno, co vybudovali, je v jediném okamžiku pryč. Jásmín stiskne kliku a dveře se otevrou.

David vypadá skoro jako obvykle, skoro jako před týdnem. Tytéž jemně zvlněné rty, tatáž hluboká vráska na čele. Tytéž lícni kosti a dolíček na levé tváři, tatáž oholená hlava, stejné tričko se stejnými skvrnami od tuše a barevných sprejů. Tytéž džíny ze silného starého denimu, které mu koupila v Šibuji při své první cestě do Japonska. Ale také strniště a špína za nehty, těžký pohled a zpomalená artikulace.

„Jásmín, *baby!*“

Natáhne paže a s odhalenými zuby, které mu světla z ulice zbarvují dožluta, se hrne přes práh. Jásmín před ním o krok couvne a odvrátí se, aby se vyhnula jeho pokusu o objetí.

„*Baby, I didn't realize... What time is it?*“

Zadívá se na zápěstí a marně hledá hodinky, které tam nejsou, pak si poplácává kapsy, aby našel mobil. Nakonec ho vytáhne, a když přístroj nereaguje, zuřivě mačká displej.

„*What the fuck? I'm outta battery, baby! What time is it?*“

Zase ohmatává displej, až telefon upustí na betonovou podlahu. Znovu se pohne směrem k ní, tentokrát s rukama před sebou, jako by jí chtěl položit dlaně na tváře. Jásmín před ním couvá, až stojí uprostřed pokoje — půdy, jak tomu říká

David —, ale místnost není větší než studentský pokojík nebo šatna. I když strop je vysoký a okny sem občas brzy ráno proniká hodně světla.

„Proč mluvíš anglicky?“ zeptá se ho.

Zastaví se naproti ní a překvapeně si ji prohlíží, jako by předtím její přítomnost nevnímal.

„Jak ses sem dostala?“ řekne švédsky, zní to jako obvinění s příchutí paranoie a agrese.

„Davide,“ řekne Jásmin s hlavou na stranu, jako by mluvila k dítěti, „co se stalo?“

Stojí uprostřed betonu s rukama založenýma na prsou. Cítí, jak bolestí a zmatkem v jejím nitru čím dál silněji proniká vztek. Nosí v sobě propast, mezi nimi je propast. Pokaždé když už je přesvědčená, že se jí podařilo zakrýt všechny pukliny, které do propasti vedou, jáma se začne rozpínat a ona bezmocně klouže prsty po její stěně. Jakkoli bojuje, kope okolo sebe a krvácí, pořád padá hlouběji a hlouběji.

„Co se stalo?“ zopakuje po ní David. „Co by se mělo stát?“

Pak otevře ledničku, nahlíží do přihrádek a přesouvá zbytky jídel na políčkách. Vůbec nepostřehne, že na zem spadl balíček sýra.

„Timmy a Áiša pořádali párty a my jsme se pak s Rašidem a dalšíma přesunuli dál.“ Překvapeně k ní otočí hlavu. „Co tu děláš? Měla ses vrátit ve čtvrtek.“

„Dneska je čtvrtek,“ odpoví Jásmin a konečky prstů si tiskne ke spánkům. „Nebo spíš už pátek.“

Hučení neustává, naopak je čím dál horší.

„Párty u Timmyho s Áíšou byla v úterý,“ pokračuje. „Ty jsi od té doby nebyl doma?“

David pokrčí rameny a tváří se, jako by přemýšlel.

„Čtvrtek? Zasekli jsme se s Rašídem v pár klubech, které objevil. A pak jsme ještě byli na párty v Bushwicku. Byla tam taky Lauren.“

Dívá se na ni, jako by čekal pochvalu za vyslovení jména galeristky, o které oba stejně dobře vědí, že žádný z jeho obrazů nikdy nevystaví.

„Strašně se zajímala o nový směr, kterým jsem se vydal, víš, co myslím, ptáci a kostely. Už jsem ti o tom říkal?“

Jásmín si dřepne a skryje obličej v dlaních. Prsty kloužou po stěně propasti.

„Asi milionkrát, Davide. Ale nenamaloval jsi vůbec nic, že jo? Ani jednu zatracenou čárku!“

Vstane, přejde k dvojmatraci položené v rohu místnosti a vezme do ruky dva tenké šustivé papíry. Vráti se k Davidovi a beze slova je položí před něj na kuchyňskou linku.

David se předkloní a s přimhouřenýma očima si papíry prohlédne.

„Ále,“ řekne. „Na to se vykašli. Víš, jak dlouho by to trvalo, než bysme se fakt dostali před soud? *We're artists, baby!* Exekuce je součástí našeho příběhu.“

„Jsme předvolaní k soudu za deset dní, Davide. A pak skončíme na ulici, chápeš to? Vždyť jsem ti dávala peníze na nájem každý týden. Co jsi s nimi udělal? Kupoval sis za ně drogy? Prochlatal jsi je v Bushwicku?“

Jásmín se propadá hlouběji a hlouběji, už nemá ani sílu s tím bojovat.

„Musím se něčeho napít,“ řekne David a otevře mrazničku.

Šátrá v přihrádce se stěnami pokrytými ledem, až nakonec vytáhne zamlženou láhev. Třeše s ní a obrací ji dnem vzhůru a zase nazpátek. Nakonec ji vši silou mrští proti cihlové zdi.

Láhev narazí asi deset centimetrů od okna a roztříští se na tisíc ledových střepů.

„Proč jsi sakra dopila tu vodku?“ zasupí a obrátí se k ní.

Možná je to tou exekucí, možná cestou a časovým posunem. Možná to způsobil smutek a neklid posledních měsíců. Něco se v ní začalo probouzet a narůstat. Možná je příčinou propast pod ní, která se čím dál víc rozevívá. Nebo špína za jeho nehty. Možná právě díky tomu všemu Jásmin najednou spatří temné krvavé dno propasti. Anebo to možná nebylo nic. Jeho výhrůžka se však v tu chvíli proměňuje v příslib. Jásmin najednou přesně ví, co musí udělat.

„Tvoji vodky jsem se ani nedotkla,“ řekne.

A nejenom to. Hlas má pevný, neuhýbá pohledem, neustupuje ani neodchází z místnosti. Místo toho zkříží ruce na prsou a přistoupí k němu o krok blíž. Cítí, jak se jí jeden z ostrých střepů zarývá hluboko do levého chodidla, cítí, jak se řezná rána v tom horku zdá chladná, jak chladná se zdá i krev, která z ní vytéká.

David vypadá překvapeně. Její odpověď nezapadá do jejich příběhu, do příběhu plného epizod, ve kterých ona klečí v rohu s lopatkou nebo s papírem nebo s čímkoliv a uklízí střepy. Na okamžik jako by byl v rozpacích. A potom:

„Cos to sakra řekla?“

Přibližuje se k ní a koutek úst mu zacuká vlivem drog, napětí nebo nedostatku spánku. Jásmin cítí, jak klouže prsty po písku, už je má celé rozdrásané, teče jí krev, vytéká z chodidla a rozlévá se po betonu.

Ví, že to teď může ukončit. Může couvnout a ohnout se. Může zajít pro toaletní papír a uklidit ty zatracené střepy. Může seběhnout dolů na Classon Avenue k Indovi, který má otevřeno i přes noc, a koupit láhev Jacka. Půlku by vypil, asi by chvíli

křičel. Ale odvrátila by jeho nenávist od sebe, nasměroval by ji proti galeristům a agentům a všem ostatním, na které hází špínu proto, že od té doby, co on a Jásmin přišli do Brooklyn, nenamaloval jediný pořádný obraz. Možná by si mohla od Bretta půjčit peníze, aby exekuci zastavila. Zajet párkrát do Tokia nebo do Berlína. A dál si šetřit na nějaké vlastní útočiště, svůj byt, kam by se mohla o temných nocích skrýt. Může udělat všechno to, co už udělala předtím stokrát, dovolit si dál pomalu padat do propasti a nechat se pohltnout jejich příběhem.

Ale neudělá to.

„Říkala jsem, že jsem byla deset dní v Tokiu,“ pronese místo toho. „A dobře víš, že jsem se tvojí pitomé vodky ani nedotkla.“

David přikročí o krok k ní a na okamžik se zdá, jako by o jejích slovech uvažoval.

„Zatímco ty jsi byl tady a tak jako tisíckrát předtím prochlastal peníze na nájem s tou svou bandou povalečů, já makala, abysme se dostali dál a konečně unikli z týhle díry,“ pokračuje Jásmin.

Teď už zašla příliš daleko. Dál než kdy dřív. Ale nedostatek spánku způsobuje, že to jde lehce, nezáleží jí na tom. Na chvíli má pocit, jako by sem už nepatřila, jako by už nebyla součástí všeho okolo. Jako by poslední měsíc zapříčinil, že se jejich příběh pomalu a v křečích okolo ní rozplynul, jako by všechno, co měli s Davidem společného, už nebylo skutečné, zůstal jenom nenaplněný obsah, mýtus, sen.

Teď je to měsíc, měsíc od chvíle, kdy Fádí nadobro zmizel, měsíc od chvíle, kdy jí v metru kdesi pod Washington Square Park zavibroval v kapse mobil a svět okolo ní jako by zpomalil. Je to právě měsíc, co od toho začala utíkat, od smutku a od minulosti. A utíkala rychleji a dál, než si uměla představit, že je

schopna. A potom, právě v okamžiku, kdy měla pocit, že dál už se nedostane, kdy cítila, že jí je strašlivý smutek v patách, dostala před čtyřmi dny další zprávu. Rozmazaný snímek čehosi, co mohl být Fádí na jejich předměstí. Fádí je mrtvý. Fádí žije. Všechno přestalo dávat smysl, přestala platit všechna pravidla.

„Ty zatracenej hajzle!“ vykřikne zničehonic a cítí, jak se jí hlas láme, jak je obnažený a plný bolesti.

„Drž hubu!“ zařve David silnějším a hlubším hlasem.

Zvedne ruku před její obličej, jako by chtěl fyzicky zabránit dalším slovům, aby vyšla z jejích úst.

„Ty budeš držet hubu! Kdo si sakra myslíš, že seš? Co? Dobře víš, že ti nemám být za co vděčná.“

Jeho tvář je teď blízko její, Jásmín cítí jeho chemický dech i štiplavý pach potu, kterým po dvoudenní párty čpí jeho oblečení i kůže. Hlas má hlubší, výhrůžnější.

„A kdo jsi ty, že vytahuješ takový kec? Nebýt mě, vůbec bys z toho ghetta pro přičmoudlý nehnula. Nebýt mě, ještě bys dělala manikúru v salonu matky tý tvý kámošky někde na sídlišti, ty nevděčná malá děvko. Nebo bys byla mrtvá jako ten tvůj zatracenej bratr. A nevyprávěj mi nic o Tokiu... Jako bych ti to sám nezařídil. Do prdele!“

Cítí, jak jí na tváři přistávají kapičky jeho slin, a ví, že jeho slova jsou pravdivá. Tolikrát už jí to připomněl, tolikrát už na to myslela. Že její dluh vůči němu je tak veliký, že ospravedlňuje i tu propast, ospravedlňuje všechno. Cítí, jak ji smyčka jejich příběhu svírá. Jak ji k sobě přitahuje její tvrdá náruč a pomalu ji stahuje dolů.

Právě teď hrozí, že se pustí okraje. Že místo toho položí paže okolo jeho těla. Že ho obejmě a nechá ho položit si hlavu na své rameno, že ho nechá, aby ji sevřel okolo pasu.

Ale dnes v noci je něco jinak. Jako by někdo do propasti spustil provazový žebřík, stačilo po něm sáhnout. Fádího smrt a jeho zmrtvýchvstání. Svět se otáčí a chvěje, až z toho Jásmín dostává závrať. Cestování mezi časovými pásmy jí dodává pocit lehkosti a neskutečnosti. Je si však vědoma, že na ten žebřík sama nestoupne, dokonce i k tomu bude potřebovat jeho pomoc. Možná především k tomu. Potřebuje jeho ruce, aby se dostala z bezedné propasti a dokázala jejich příběh vymknout z kloubů. Potřebuje ho, aby se osvobodila a aby dokázala zachránit, co ještě zachránit půjde.

Takže se vzchopí, o krok couvne a pracně přiměje zbytky náklonnosti proměnit se v nenávist. Udeří ho do hrudi tak tvrdě, jak jen dokáže, a rozkřikne se silou, kterou ji naplnil jejich společný narušený příběh.

David zmateně klopýtne o krok nazpátek.

„Co ty jen seš, do prdele, za hajzla,“ zakřičí Jásmín. „Nejseš nic než šasek, Davide! Říkáš si umělec...“

Z hrdla se jí vydere prázdný, neradostný smích.

„Umělec! Že ti není hanba! Za celý rok jsi neudělal vůbec nic! Seš jen feťák, Davide. Nechybí moc a skončíš na ulici. A žes mě zachránil? Copak nechápeš, že jsem to jediný, co tě dělí od pitomý lavičky v parku?“

Víc toho říct nestačí. Davidova pěst jí tvrdě narazí do spánku. Pálí to a v celé hlavě se jí rozhučí. Připadá si jako ve stavu beztlíže. Místnost se okolo ní otáčí a poskakuje, pak Jásmín dopadne dozadu na beton. Na jazyku cítí kovovou pachut'. Chutná jako smutek a prázdnota. Chutná jako konec příběhu.

Chutná jako vítězství.

BERGORT

PODZIM 2000

Takže se to jmenuje Bergort, říkají tomu Bergort, můžou tomu říkat, jak chtějí, my na to stejně kašleme. Stejně to nedokážeme vyslovit, ale jsme na tom líp než *oni*. My víme už teď, že *oni* se tu nikdy mluvit nenaučí, nikdy jim tu nebudou rozumět. Mimo tyhle stěny budou němí, vlastně horší než němí, protože to budou zkoušet. Budou syčet a zajíkat se a budou si myslet, že jejich přidušené souhlásky a zvonivé samohlásky stačí k tomu, aby tady přežili; že stačí slabikovat a koktat a člověk se stejně dostane tam, kam chce. Ale nestačí, vůbec to nestačí. Jejich mávání rukama, vyhybavé pohledy, černé ošoupané kalhoty, šátky a šperky. Jak by to mohlo stačit? Pochopili jsme to hned první den. Copak oni nepochopili nic? Nepochopili, že jsme tu cizinci. Že už vždycky zůstaneme jenom součtem svých nedostatků. Že takovým, jako jsme my, nikdy nemůže stačit dělat všechno nejlíp, jak dovedou.

Takže tady se rozhodujeme, na podlaze obývacího pokoje v novém, starém ošoupaném bytě, se škrábanci na parketách, s dětskými čmáranicemi na dvířkách kredence, se svými hloupými vzpomínkami uloženými ještě v banánových krabících u zdi a pořád ještě očekávající, že se o nás někdo postará. Že nás někdo vezme a ukáže nám ve všem novém naše místo. Tady na těch parketách se rozhodujeme, že nejsme jako ty věci v bednách, že nemůžeme na nikoho čekat, že se už nikdy nebudeme moct spolehnout na ty dva tam v kuchyni, na ty, kteří nás sem dovedli a pak to vzdali. Na ty, kteří nejsou nic než staré šaty, staré myšlenky a starý jazyk.

Sedíme tiše. Slyšíme je mumlat v kuchyni, slyšíme, jak si stěžují na *tahini* z obchodu na náměstí, na kyselá rajčata, na petržel, na olivový olej, na to, že tady na severu žádná zelenina za nic nestojí. Díváme se jeden na druhého a ty se na mě usměješ, pohladíš mě po tváři, odhrneš mi vlasy z čela. Před chvílí jsi mě naučila legrační slovo. *Wienerschnitzel*. Dostali jsme *to* ve školní jídelně, mělo *to* hnědošedou barvu a asi *to* obsahovalo maso. Neměli bychom jíst maso, ale copak na tom záleží? Byly k tomu brambory, brambory jsou vždycky ke všemu.

Sedíme na podlaze, z kuchyně k nám doléhají nadávky a nářky a je to, jako bychom tu byli sami, jenom ty a já, jako by nás od kuchyně dělily celé oceány, světy, galaxie, jako by mezi nimi a námi ležel celý vesmír. Skrz balkonové dveře k nám zavane studený vítr zvenku a ty mi pošeptáš:

„Dáme si radši *Wienerschnitzel*.“

A smějeme se, až nám dojde dech. Právě v té chvíli to začíná. V té chvíli se rozhodneme, že jsme jenom my dva.

Ze začátku chodíme do školy a hned zase domů. Čekám na tebe před budovou schovaný za keři, které na podzim opadávají a jsou stejně studené a ošklivé jako všechno ostatní. Na velkých hodinách na cihlové budově na druhé straně dvora počítám minuty, při tom trhám z keřů bílé kuličky a nechávám si je vybuchovat mezi prsty.

Pořád je šedivo, pořád prší, až nakonec začne sněžit. Nejdřív tomu ani nemůžu uvěřit. Vločky se snášejí odnikud a jsou lehoučké jako myšlenky, jako sny, jako vítr. Je mi zima, poskakuju na místě a čekám a čekám a čekám.

Premýšlím nad tím, kdo jsou ti, kteří smějí chodit do velké cihlové školy, a proč my musíme do protějších budov, a počítám vteřiny, které se zdají jako minuty, jako hodiny a dny, až

nakonec vyjdeš ze dveří, pokaždé první, pokaždé sama, pokaždé s pátravým pohledem upřeným dolů ke keřům, kde mě konečně najdeš. A potom už není zima, necítím beznaděj, vteřiny už nejsou jako hodiny, odpoledne jsou prázdná a nekonečná, úplně mimo čas.

Je to ten podzim, kdy vyměníme jejich „Wayed Wayed“ za naše „Razor Tongue“ a „7 Days“ za Britney. Je to ten podzim, ta zima, kdy chodím po asfaltu, mezi zmrzlými keři a ve zmrzlé trávě, chodím světem, který je čím dál temnější, až mám nakonec pocit, že už nikdy neuvidím slunce, že zmizelo a navždycky mě opustilo. Tak jako mě opustilo všechno. Všechno kromě tebe, sestřičko.

A jdeme pomalu domů za nimi, po zmrzlém asfaltu, brodíme se čerstvě napadaným sněhem mezi domy a zůstávají za námi příkopy a rýhy, značíme si cestu, abychom trefili nazpátek. Jako bychom byli Jeníček a Mařenka, jenom nepotřebujeme najít cestu domů, ale cestu z domova pryč.

Rychle se ochladilo a ve starých teniskách je mi zima. Sníh si hledá cestu dovnitř pod jazykem bot, dírou v podrážce i pod příliš krátkými nohavicemi.

„Rosteš moc rychle, bráško,“ říkáš mi. „Ty tvoje dlouhé nohy si už brzo nebudeme moct dovolit.“

Chlad proniká skrz tenkou bundu a hořčičně žlutý svetr z bazaru, skrz tričko i skrz kůži až do nohou a do celého nitra.

„Za chvíli jsme doma, *habíbí*,“ říkáš. „Napustíš si pěkně horkou vanu.“

Smějeme se, protože doma žádnou vanu nemáme. Jen sprchu s tenkým pramínkem vlažné vody v koupelně se záchodem. Ale smích mě zahřeje.

Řekneš:

„*Tambur, tugga, tröja, tycka.*“

Nová slova, která ses naučila. Mezi tvými rty znějí jako ptačí zpěv, úplně cize, vůbec ne lidsky. Ale oba víme, že je to klíč, že znamenají všechno, úplně všechno. Chápeme, že teď jsme tady, že nemáme jinou možnost, že nemůžeme vyměnit krátké kalhoty za delší, nemůžeme vyměnit staré a špinavé boty za lepší ani náš škaredý domov za hezčí. Ale můžeme se naučit melodii, až budeme nakonec zpívat krásněji než kdokoli jiný. A když s jarem konečně přijde trocha bledého světla a ozáří zežloutlou travu, skřehotám:

„*Arv, larv, sparv, korv.*“

„To se ale nerýmuje,“ řekneš na to.

A zase se smějeme, nezadržitelně, bez dechu, až nakonec společně padneme do tajících závějů, dvě hubené a příliš osamělé děti v příliš cizím světě.

Občas když přijdeme ze školy domů, je byt prázdný, světla zhasnutá, jenom vůně zůstaly. To nás pak mrzí, že jsme si nepospíšili, že jsme neutíkali zimou domů rychleji, aby nám zbylo víc okamžiků pro sebe tady uvnitř, v přítmí a v relativním teple.

O odpolednech, která máme pro sebe, kdy si dáváme na zem polštáře úplně blízko, až skoro k televizi, se ze začátku ocitám tak blízko pocitu štěstí, jak to jenom jde. Učíme se přepínat dálkovým ovladačem, proklikáváme se arabskými kanály až k *Ricki Lake* a *The Oprah Winfrey Show* a k reprízovaným dílům *Beverly Hills*. Namáčíme si kousky chleba v *hummusu* nebo v *baba ganuš* nebo jíme to, co najdeme zapomenuté až vzadu v ledničce, za kyselými rajčaty a ovadlými paprikami bez chuti. Pak jen tak ležíme, pořád ještě zmrzlí, ale najedení, máme přivřené oči a ty mi předcítáš nahlas titulky. Tvůj hlas je tak těžký

a unavený a hřejivý, až sním o tom, že ho okolo sebe ovinu jako deku, jako tu nejměkčí a nejteplejší peřinu a budu spát, dokud zima neodejde a dovnitř skrz záclony nezasvítí sluníčko, které nám vrátí svět.

Ale většinou je už aspoň jeden z nich doma z kurzu nebo brigády a s ním vzdechy a stížnosti, unavené oči, pořád stejné nadávky, polosrdečné vyptávání na domácí úkoly a rozčilené výtky a tázavá gesta, když řekneme, že žádné úkoly nemáme. Jak se takhle máme něco naučit? Tahle společnost je příliš slabá, příliš lehkomyšlná. Aspoň nám dají pár příkladů z matematiky a občas s námi opakují arabštinu, protože slyší, jak v ní upadáme, jak upadáme od nich, jak si mezi sebou šeptáme:

„Āta, rāta, flāta, tāta, nāta.“

„Hot, mot, klot, fot, not, rot, sot.“

Oni totiž slyší, jak skřehotáme, jak už skoro zpíváme.

Oni totiž vidí, jak nám narůstají křídla.

MANHATTAN, NEW YORK

SOBOTA 15. SRPNA 2015

Právě když vlak s rachocením najíždí na Manhattan Bridge, vyhoupne se slunce do šedé letní mlhy. Už je horko a Jásmin bolestivě tepe v levém oku. Ale jestli si skutečně dělá starost o něco tělesného, pak je to chodidlo, ze kterého si včera ráno, než si obula černé tenisky, v rychlosti vytáhla střep. Jenom ho vytáhla, ránu si omyla a ovázala až mnohem později odpoledne na záchodech při večeři ve čtvrti Prospect Heights. Cítí, jak rána pulzuje na gumové podrážce, jak krev lepí a hromadí se ve shrnutém obvazu. Tím, že včera večer prochodila celé hodiny v parku, se zranění samozřejmě jen zhoršilo; procházela se jako náměsíčná, jako oživlá mrtvola. Nakonec se ubytovala v hotelu na Dean Street, ve kterém si další bezesnou noc ani nemůže dovolit.

Na řeku a celistvou siluetu města zahaleného v ranní mlze hledí s pocitem, jako by její život zase skončil, jako by se znovu dotkla hranice toho, co je či bylo jejím životem. Překvapeně si uvědomuje, že ten pocit v podstatě vůbec nesouvisí s Davidem. Představovala si tu chvíli, kdy ho konečně opustí, úplně jinak. Čekala, že to bude čistší, zřetelnější, svým způsobem monumentální, ale ne jenom další součást celku; čekala něco většího a důležitějšího.

Všechno, co má, teď leží na sedadle vedle ní v cestovní tašce amerického námořnictva, kterou si koupila před půl rokem, když jela poprvé do Lublaně. Má v ní skicák, počítač, pár kousků prádla, několik triček, punčochy, modrou sukni po kolena od jednoho anglického návrháře, která byla tak drahá, až se jí

protočily panenky, když na ni před několika měsíci na ebayi opravdu klikla; a zimní vojenský kabát — i v nejmenší velikosti příliš velký —, který si koupila ve stejném obchodě s vojenskými přebytky jako námořnickou tašku. Dál už jenom mobil a báječnou kartu American Express v kapse. Nic víc si s sebou nevzala. Všechno ostatní patří do minulosti. Do další z jejích minulostí.

Vytáhne z kapsy telefon, chvění vlaku na mostě se jí přenáší až do ruky, mobil se jí třese v prstech. Jako by byl živý; totéž cítila před měsícem, když seděla v jiném vlaku na cestě do města a jela za nějakým zákazníkem na nádraží Grand Central Station. Už si ani nevzpomíná, kdo to byl, vybavuje si jenom, jak jí telefon zapípal v ruce a jak ucítila jehličky studu i radosti, když spatřila jméno odesílatele. Byl to e-mail od Parisy. Zastyděla se, protože jí to připomnělo všechny e-maily, na které nikdy neodpověděla. Zastyděla se, protože ji to v myšlenkách vrátilo do Bergortu, do jejího starého života, za všemi, které opustila, za Ignaciem a za Fádím.

Zároveň měla radost, že to Parisa nevzdává a občas napíše, několikrát do roka, ačkoli se od Jásmín nikdy nedočkala odpovědi, ačkoli nemůže ani vědět, jestli Jásmín její dopisy čte. Dokonce i Fádí jednoho dne přestal psát. Ze začátku chtěla odpovědět, aspoň jemu. Ležela na matraci v Crown Heights a v duchu formulovala odpovědi. Byly to dlouhé, dopodrobná promyšlené dopisy plné vysvětlení a slibů, že se vrátí.

Ještě pořád to dělává, dokonce i teď, tři roky od posledního Fádího e-mailu. Ale neodepsala nikdy. Ne proto, že by nechtěla, jen prostě nevěděla, jak začít. Její odchod z Bergortu byl tak náhlý a definitivní. Existoval jenom jediný způsob: opustila Fádího a jela rovnou za Davidem na letiště Arlanda. A Ignacio?

Věděl vůbec, že se to děje? Že odjíždí? Že ho opustila ještě dřív, než vůbec potkala Davida? I Ignacio jí nakonec přestal psát.

Když David za svoje stipendium koupil letenky a ona zároveň vymazala svůj účet na Facebooku i Instagramu, byli oba jako v tranzu. Vymazala všechno, co ji poutalo k jejich předměstí. Všechno kromě studu. Všechno kromě e-mailové adresy, tu si nechala jako poslední nitku svého života.

Jak mohla všechno tak rychle opustit? Bergort, kde dospěla? Ignacia, svou první lásku? Ale především Fádiho. Jak mohla? Svou krev, svého bratra, kterého opatrovala a ochraňovala, kam jí jenom paměť sahá. Ale neměla jinou možnost, předměstí hrozilo, že vrostle až do jejího nitra a stáhne ji kamsi do hlubin a temnoty, do míst, jejichž existenci vždycky tušila, a svým způsobem vždycky čekala, že se stane jejich součástí.

Ale když se seznámila s Davidem, jako by se najednou otevřela jiná cesta. Jiný směr, jiný život. A ona se pro něj rozhodla, skoro bez rozmýšlení. Pokud se má člověk dostat dál, nesmí některé věci domýšlet až do konce.

Její život začal znovu přesně ve chvíli, kdy staré a omšelé letadlo American Airlines před čtyřmi roky přistálo na letišti JFK. Stejně jako miliony dalších se zahalila do New Yorku jako do kabátu neviditelnosti a zmizela. Před New Yorkem jako by nebylo nic. Žádná minulost, jenom budoucnost. Americký sen. Navzdory Davidovi, drogám a chudobě. Navzdory stesku po domově a plíživému pocitu, že to cosi hluboko dole, to temné a lepkavé, nezůstalo v Bergortu, ale přebývá celou dobu uvnitř jí samotné.

A pak náhle přišel e-mail od Parisy — odnikud. Ani si nedovede vysvětlit, proč ho vůbec otevřela, ale asi se jí minulost

zdála tak vzdálená, až uvěřila, že prokletí už muselo být prolomeno. Byla to krátká zpráva, jenom několik řádků:

Ahoj, Yazz,

používáš tenhle e-mail vůbec ještě? Každopádně, nevím, jak to říct, ale tvůj bratr je mrtvý. Nevím, kolik toho víš, ale odjel do Sýrie. A na Facebooku se teď objevilo, že padl v boji. Mehdí už to řekl vaším. Je mi to líto, zlato.

Vzpomíná si, že právě když dočetla poslední krátkou větu, vlak zastavil na 13. ulici a ona vstala, protáhla se ven z vagonu a vyběhla po jezdicích schodech do Washington Square Park. Ze zbytku dne si už nevybavuje nic, jenom to, jak ji David našel schoulenou doma pod oknem do ulice mezi rozházenými věcmi v ateliéru v Crown Heights. Jako by se celý den vymazal, jako by vůbec neexistoval.

„Musíš zavolat vašim,“ zašeptal, sedl si za ni a objal ji. Pro jednou nebyl netrpělivý ani uspěchaný, ale klidný a přívětivý.

Ale vymanila se z jeho náruče a jenom zakroutila hlavou. Upírala oči na protější zeď a život z ní s každým výdechem pomalu vyprchával.

Druhý den se probudila s novým pocitem v hrudi. Opuštěnost, jakou si nikdy předtím nedokázala představit. David zase zmizel a místnost byla prázdná a chladná. Tenký paprsek slunce pronikl špinavým oknem dovnitř a na betonové podlaze připomínal vylitou skleničku pomerančového džusu.

Několik dní vůbec nevyšla z pokoje, až za ní nakonec přišel Brett, když nedorazila na smlouvenou schůzku, a přinutil ji zajít s ním do kavárny, kde snědla půlku koblihy a sotva otevřela oči. Vlastně se nikdy předtím nesetkali z jiných než pracovních

důvodů, Brett nepatří k těm, kdo umí utěšit, a ona vůbec nestála o to, aby ji někdo utěšoval. Takže většinu času proseděli v mučivém tichu, až Jásmín nakonec otevřela oči a pohlédla do jeho nejisté tváře.

„Zaříd' mi nějakou práci,“ řekla. „Cokoli. Jenom ať je to daleko odtud.“

Cokoli, aby nemusela myslet na Fádího, aby o tom nemusela mluvit s Davidem. Cokoli, aby nemusela volat rodičům nebo se vrátit do Bergortu. Cokoli, aby unikla sama před sebou a svou slabostí.

Brett přikývl a zaplatil její nuznou snídani. O tři dny později už seděla v letadle do Detroitu a pak do Baltimoru a do Tokia. Mezitím si stačila sotva vyprat. Nechala se převážet mezi hotely a letišti, mezi schůzkami s umělci a lidmi z reklamního odvětví, prázdná a temná jako pouhá silueta, bez zájmu o obsah i okolní svět. Na nohou ji držela jenom rychlost a směr.

Bylo to v úterý v Tokiu, v provoněném moderním hotelu plném pravých úhlů a světlého dřeva, někde v Šibuji uprostřed noci — tehdy dostala druhou zprávu. Poprvé v životě uviděla e-mailovou adresu své matky a jako první ji napadlo, že dopis rovnou smaže, aniž by ho četla. Ale byla vyčerpaná, tak strašně unavená ze vzdorování a unikání, že ho nakonec otevřela. Byl krátký, jenom několik vět:

Na Facebooku stojí, že Fádí před měsícem zemřel, ale před pár dny ho viděli v Bergortu. Nerozumím tomu, Jásmín, prosím, přijed' domů.

Posadila se na posteli a rozsvítila lampičku. K e-mailu byly přiložené čtyři fotografie. Klikla na první a objevil se displej mobilu se snímkem mladého muže. Přidržel na špinavé zdi

asi metr velkou čtvercovou šablonu, podle které cosi sprejoval červenou barvou.

Proti světlu pouliční lampy vystupoval jeho profil nečekaně zřetelně. Jásmín přejela po snímku roztřesenými prsty a zvětšila ho, jak nejvíc to šlo. Na obrazovce byla jen jeho šedá zrnitá tvář. Byl hubený a ztrhaný, menší než kdy dřív, menší, než když byl dítě, poloviční než kdokoli jiný. Ale Jásmín okamžitě věděla, že je to on. Poznala by ho kdykoli, na jakémkoli snímku. Byl to nepochybně Fádí.

Jásmín se na Bleecker Street vybelhá z vlaku a vyjde po schodech na Houston Street. Brett stojí na parkovišti čerpací stanice opřený o své černé obludné SUV hodné oligarchy. *Are you safe enough?* ptá se metrovémi písmeny nějaká společnost s názvem Stirling Security na billboardu nad ním. Jásmín zatne zuby a snaží se zapomenout na bolest v chodidle. Na tu teď prostě není čas.

David utratil všechny peníze, které se pokoušela ušetřit. Místo v letadle do Stockholmu může Jásmín získat jen díky Brettovým kontaktům a vlastní protřelosti. Přeposlala mu ostatní tři snímky, které ke svému e-mailu přiložila matka. Tři fotografie, které jasně ukazují, že se v Bergortu něco děje. Budou muset stačit, aby se mohla vydat na cestu, aby dostala šanci dát věci do pořádku.

BERGORT

JARO 2007

Je jaro, zázrak, něco neuvěřitelného. Bundy, které jsme oblékli v listopadu, z nás stékají a zanechávají nás s hubenými bledými pažemi, vyzáblé z období temnoty, s očima unavenýma z počítačových her. Skoro jsme zapomněli skřehotat, kromě televize nebylo odkud čerpat. S nesmělými paprsky slunce ve tvářích posedáváme na rozvrzaných lavičkách na hřišti a pomalu si vybavujeme jiný život, začínáme objevovat jiný život.

„Budem zas grilovat, chlapi! Ty nejlepší klobásy!“

„Kdy se zas dá koupat? V květnu, že jo?“

„Víte co, chlapi, mně úplně stačí popíjet na slunci studený pivo.“

Jenže léto ještě není, mrzname, ale navléknout si bundy nechceme, takže si kopeme míčem až dolů ke Camp Nou, jsme úplně prokřehlí a od pusy nám jde pára.

A vstoupíme na umělý trávník, v rozích ještě leží zbytky špinavého sněhu, vyženeme kluky, kteří si tu hrají s gumovým míčem, a rozdělíme se na dvě družstva po třech. Rozmístíme se a kopeme do míče tak silně, až se pletivo okolo pod jeho nárazy rozeznívá jako hřmění. Hrajeme Lois, Lišák a já proti Mehdímu, Bountymu a Farsadovi, což je nespravedlivé — vždyť Bounty sakra váží sto kilo a Mehdí celý sípá a skučí se svým astmatem —, ale kašlu na to, chci prostě vyhrát, chci cítit vítr v zádech, jaro ve tváři a léto na dosah. A dneska odpoledne vydržím běhat třeba navěky, zvládám skvěle patičky i nůžky. Jsem Thierry a Eto'o. Jsem Zlatan. Když vstřelím míč do branky z poloviny hřiště, cítím, že se mi najednou celý svět vejde do

hrudi, a když rozevřu náruč a rozběhnu se dokola po té ubohé pitomé umělé trávě, slyším jásot diváků, cítím, jak se mi paže prodlužují, jak mi narůstají křídla, tělo mám čím dál lehčí, až se nakonec vznesu nad hřiště, vysoko nad Mehdiho astma, vysoko nad okolní beton.

Takové první jarní dny nikdy nekončí, ani když slunce zapadne, ochladí se a zima se skoro vrátí. Ani tehdy neskončí, ale když se opět objeví stíny, natáhneme si zase bundy, což je jen ústupek, žádná kapitulace, posedáváme na lavičkách v parku a kouříme, pijeme colu a sníme nové, daleké závrtné sny a necháváme si z kůže osychat pot po fotbale.

„Ty vole, Ana Maria, víte, která to je? Jorgeho mladší ségra? Viděli jste, jaký parádní kozy jí narostly? *Walláh*, přísahám, chlapi, kam se hrabe Rihanna.“

„Měli bysme dát dohromady prachy a vyrazit do Barcelony, *yo*. Mrknout na nějaký zápas. Nemá tam náhodou Jorge strejdu?“

„Já až seženu prachy, tak vyrazím do Austrálie, *lén*. Nechápete, jak jsou bombový ty jejich klokani?“

„Do Austrálie? Do přčic, Bounty, ty jsi stejně *bati*. Klokani? Hahahahaha!“

„Klokani!“

Smějeme se Bountymu, až se nakonec válíme po tvrdém, ještě promrzlém písku, až nemůžeme popadnout dech, až Bounty zrudne, nadává, skoro se rozbřečí a nakonec to vzdá, sebere se a odejde.

Zůstaneme ležet, dokud smích neodezní a nezanechá nás bezradné v tichu, světlo okolo nás se promění z jasného a bleďého v šedivé a temně modré. Večer vůbec není jarní, není vlahý, ale je ledově studený, hvězdy jsou ještě pořád zimní,

zřetelně září proti temnému nebi a já se musím odvrátit a zavřít oči. Snad je to tím zvláštním světlem nebo jen jarem, které během jednoho dne přišlo a zase odešlo, ale najednou dostanu strach. Je to jako mohutná vlna, nutí mě lapat po dechu, skoro mě dusí. Srdce mi buší tak silně, až mě to porazí znovu na zem do písku.

O něčem takovém se člověk s kámošema nebaví, pokud nechce dopadnout jako Bounty. Sípavě nasávám další litry a litry mrazivého vzduchu, cítím ledový písek na rtech, usilovně se snažím uklidnit, snažím se přimět srdce, aby přestalo tak horečně tlouct.

„Hej, Fádí? Co to děláš?“

Přinutím se otevřít oči, přinutím se potlačit ten pocit ve svém nitru, přinutím se vstát.

„Nic, kámo,“ řeknu jen. „Jdeme.“

A tak táhneme dál. Nahoru na lávku přes koleje, zmrzlí jen v tričkách pod zimními bundami, ale s jarem ještě pořád tepajícím a bouřícím pod kůží. Zastavíme se na mostě, opření o zábradlí, pliveme dolů a kouříme a pozorujeme vlaky rachotící a dunící pod námi. Jsou plné bílého světla a mají jasný směr.

Od radnice se k nám blíží Adde ve vojenské bundě a s cin-kající taškou. Plácneme si.

„Proč je sakra taková kosa?“ řekne. „Myslel jsem, že už je jaro.“

Přikyvujeme. Při pohledu na něj si na tebe vzpomenu, týden jsem tě neviděl, ani tvůj stín. Napadá mě, že se ho zeptám, jestli jste se setkali ve studiu, ale nedojde na to. Mís-to toho přejedu dlaní po kožešinovém límci jeho obrovské bundy.

„Ta je hustá,“ řeknu. „V tý bundě jsi úplnej Diddy.“

Pokrčí rameny, v tašce to zacinká.

„Máš chlast?“ zakrákorá Mehdí. „Se poděl, kámo!“

„Dej pokoj,“ odpoví. „Razím na párty u Reda. Pár let si počkejte a budete moc taky přijít, usmrkánci.“

Zasměje se a jde si svou cestou přes most.

„Ty zatracenej, trapnej Švédáku!“ volá za ním Mehdí.

Adde se ani neohlédne, jenom nám ukáže vztyčený prostředníček a schází dál ze schodů.

A tak táhneme zase nahoru a dolů po rozpraskaném asfaltu, přes ještě zmrzlé žluté trávníky, pod rozbitými pouličními lampami. Čmáráme na zdi domů a elektrické skříně svoje bezcenné podpisy. *Boing*. O je v něm jako hvězda. Nic to neznamená, ani nevíme, kde jsme to vzali, ale celý Bergort teď tetujeme právě touhle svou ubohou bezvýznamností a já se snažím udržet oči na černém asfaltu a na temně šedých fasádách, protože jestli nechám pohled sklouznout a vzlétnout k temně modré prázdnosti nad námi, nevím, co se stane.

Něco se musí stát. Takhle to nemůže být, nemůže to být takhle věčné a tiché a prázdné a žalostné. Takže nechám ostatní v parku s jejich cigáry a zbytečnými vtípký. Zapnu si bundu a džíny stáhnou ještě níž na boky.

„Jen si zajdu něco zjistit,“ řeknu.

„A co jako?“ řeknou oni.

„Nic. Hned jsem zpátky.“

Přejdou napříč přes náměstí, kolem kebabu, kde sedí a pochlastávají Finové, kolem Syřana a kolem žlutých světel metra, kolem dvanáctipatrových věžáků a mezi třípatrové domy, jejichž fasády skoro nejsou vidět pod talíři satelitů, které je pokrývají jako břechtan, jako červí díra vedoucí zpátky do jiných časů, k souvislostem a skutečnostem, které jsou falešné a statické jako mýtus.

Vůbec nevadí, že jsem zapomněl, kde přesně Red bydlí, už zdálky slyším, jak z otevřených balkonových dveří v přízemí rapují Ghostface a Trife, slyším, jak celá párty rapuje v refrénu „Be Easy“. A vidím tě u zábradlí v rozepnuté kostkované flanelové košili a úzkém tílku pod ní, džíny nemáš tak přiléhavé jako všechny holky kolem, ale široké a plandavé, skoro jako nosí kluci. Vlasy máš teď právě rovné a tvář ozářenou zapalovačem, který si držíš před obličejem, aby sis zapálila joint. Blížím se k zábradlí balkonu, opatrně, aby mě hned neviděli úplně všichni, odkašlu si.

„Šu, Yazz,“ řeknu tiše.

Ale neslyšíš mě, bavíš se s Monoklem, Ignaciem, kterému říkáš Igge, zhluboka nasáváš kouř a vydechuješ ho z balkonu proti světlu pouliční lampy. Stojím přímo pod tvým loktem skrytý ve stínu. Když „Be Easy“ dozní, na okamžik, než spustí další písnička, zaslechnu tvůj zvonivý smích. Znovu otevřu pusku a natáhnou ruku, abych se tě dotkl a řekl ti, že tu jsem. Ale právě v tu chvíli si paži přitáhneš k tělu, naposledy vdechneš kouř a předáš joint Iggemu. Pak odejdeš přes balkon do bytu, vnoříš se mezi ostatní a do svého naprosto vlastního života.

Zůstanu ještě chvíli stát, váhám, co udělat, váhám, co tu vůbec pohledávám. Slyším, jak se za mnou otevírají dveře do domu a vychází z nich Adde. Zorničky jako by mu v očích volně poletovaly, tvář má zkřivenou a skoro zelenou. Předkloní se u keře a vyzvrací všechno, co před pár hodinami nesl v tašce. Když skončí, otočí se, najednou zase celkem ve formě a s mírným úsměvem na rtech. Otře si koutky hřbetem ruky, zapotácí se a trochu se mu motá jazyk.

„Co tu sakra děláš, lén?“

Pokrčím rameny.

„Nic.“

„Tak zmiz, *abré*. Tady to není nic pro tebe, chápeš?“

Lén? *Abří?* Vždyť sem sám vůbec nepatří, je z města, zatracenej *suedi*. Do háje s ním. Ale neřeknu nic, jen na něho chvíli civím. Pak si zapnu bundu a odejdu.

Ostatní stále sedí v parku a dívají se na něco v Mehdího mobilu.

„Že jdeš!“

Jorge se zvedne z lavičky.

„Pojď, zajdem ještě k Bountymu, zaparíme Fifa. Je hrozná zima.“

Zakroutím hlavou a cítím, jak se ve mně rozrůstá prázdnota.

„Lišáku?“ řeknu pak. „Máš hadičku? Myslím na benzin?“

Lišák přikývne a usměje se.

„Já mám všechno, *bre*. To přece víš.“

„Fajn. Tak pro ni zajdi. A vezmi páčidlo.“

Lišák je zpátky ani ne za pět minut a má všechno, co bude potřeba. Ani ne za pět minut je zpátky zrudlý v obličejí a s přimhouřenýma očima, připravený na cokoli, úplně na cokoli kromě posedávání v parčíku a paření Fifa, na cokoli kromě nekonečné nudy.

„Co podniknem, *bre?*“

„Jak moc nesnášíte Syřana?“ zeptám se. „Jak moc nesnášíte jeho přičmoudlej ksicht a ten jeho zatracenej nabubřelej obchod?“

Přikyvují a hned vyrazíme. Všichni jsme někdy pocítili jeho mohutné tlapy na uchu, všichni jsme kvůli němu skončili na policii.

„Je na čase, aby dostal taky lekci, je čas trochu ho vyškolit.“

Dívají se na mě a v jejich očích vidím něco jiného. Fifu hodili za hlavu, stejně jako fakt, že je jim zima. Tohle bude něco jiného.

„Viděli jste ho už v tý jeho nový audině?“ zeptám se. „Nebo nový, *walláh*, je to starej křáp, ale pro něho je to nový auto. Viděli jste ho? Úplně se čepýřil, bylo vidět, že si připadá jako někdo. Zatracenej teplouš.“

„*Aight*,“ řekne Mehdí. „Fakt už bylo na čase.“

Sebereme se, hadičku i páčidlo zastrčíme pod bundy, nasadíme si kapuce a cítíme, jak nám krev poprvé od odchodu z fotbalového hřiště proudí rychleji. Než najdeme správné audi, musíme parkoviště několikrát obejít. Je to kombík, určitě deset let starý, zelený, špinavý a odporný. Nejdřív ho mineme, předstíráme, že nás nezajímá. Ještě chvíli se procházíme okolo parkoviště, musíme se ujistit, že tu nikdo není. Nemluvíme, neškřehotáme, jenom tiše kloužeme po asfaltu, jako Šaolin, jako Wu-Tang, jako zatracený gangsteři. A pak, ve stínu:

„Tak jak dlouho ti to bude trvat, Lišáku?“

Pokrčí rameny.

„Deset vteřin potřebuju na zámek a tak dvě minuty na dveře. Víc ne.“

„A potom?“

„Je to jednoduchý, za pár minut hotovo. Klídek, hoši. Víím, co dělám.“

Díváme se jeden na druhého, nedokážeme skrývat úsměv, nedokážeme už skrývat, jak jsme se na tohle těšili, jak moc jsme se těšili na jaro a na život. Takže kloužeme po parkovišti ve žlutém světle lamp, vznášíme se neslyšně jako audi, nevidíme nic než tohle, nic než pomstu a zmatek.

A Lišák je génius, jen trochu zabere a dvířka nádrže cvaknou a otevřou se. Hadičkou vyčerpáme benzin do dvou láhví od coly. Litř bude stačit. Pak kývneme jeden na druhého a Lišák se rozmáchně páčidlem proti okýnků. Jednou. *Bum*. Nic

se neděje. Přivře oči, ale Mehdí mu beze slova vezme nástroj z ruky.

Vloží svých sto kilogramů do baseballového úderu, který se stane legendou a bude v nás žít celé léto. První ranou sklo roztrhne, celé okno vybuchne a rozprskne se na tisíce drobných krystalků, které se sesypou na asfalt okolo. Ještě než stačí všechny dopadnout na zem, Lišák už je s láhvemi uvnitř auta, vylije jejich obsah na zadní sedadlo a otevře dveře dokořán, aby to dobře táhlo. Pak vystoupí a podívá se na nás. Podá mi krabičku zápalek.

„Byl to tvůj nápad, brácho. Tak je na tobě, abys to spustil.“

Vezmu od něho zápalky, pohlédnu mu do očí, potom Mehdímu a Jorgemu. Všichni přikyvují s tvářemi rozpálenými do ruda. A pak to udělám. Škrtnu třemi zápalkami naráz a na vteřinu je podržím před sebou. Nakonec je odhodím do otevřených dveří, vidím, jak plameny nad sedadlem modrají a rudnou. Všichni se otočíme a utíkáme přes parkoviště a oheň za námi narůstá. Když nádrž vybuchne, už jsme dole na náměstí.

MANHATTAN, NEW YORK

SOBOTA 15. SRPNA 2015

„Vypadáš unaveně,“ řekne Brett, když Jásmin klesne vedle něho do měkkého sedadla potaženého světlou kůží.

Před půlhodinou ho probudila telefonem, ale při pohledu na něj se tomu dá jen stěží uvěřit. Sedí tu v obleku ušitým na míru, v bílé košili zapnuté až ke krku, ve světlých italských botách a s tmavými vlnitými vlasy jako vytesanými okolo hlavy.

Jásmin si sklopí sluneční clonu před sebou a rychle se podívá do zrcátka. Levý spánek jí natekl a získal červenofialovou barvu. Přejede si po opuchlé kůži konečky prstů a cítí, jak ve spánku slabě tepe.

„Mám za sebou pár hodně dlouhých dní,“ řekne.

Zaklapne stínítko potažené kůží a se zavřenýma očima se zaboří hluboko do sedadla.

Než se před rokem na vernisáži jednoho z Davidových přátel seznámila s Brettem, s nikým, kdo by byl jako on, se nikdy nesetkala. Viděla podobné typy samozřejmě na fotografiích, viděla je ve Švédsku v zahrádkách drahých restaurací v centru Stockholmu, skloněné nad talíři mořských plodů a se sklenkou růžového vína před sebou, když ona se svou partou mířila do McDonald's. Ale patřili se svými drahými obleky a byty z devatenáctého století k úplně jiné rase, která si žila svým životem zcela izolovaná od okolních předměstských čtvrtí, jejich problémů s placením nájmu i se vzděláním, jako by vlastnili ochrannou zeď proti zmatku, který panoval v každodennosti obyvatel za ní.

Brett je přesně takový. Brett představuje americký sen. Nebo ještě víc než americký sen. Představuje Harvard a holé nohy v jachtařských botách v Hamptons na Long Islandu. Představuje osmdesátihodinový týden v kanceláři s Vánoce v Karibiku. Zároveň je v něm cosi rozporuplného, cosi rebelského a ironického, co nezapadá do dokonale naleštěného povrchu. Může to být vtip, který nečekaně pronese, nebo třeba jediný odevzdaný pohled při jednání s beznadějným zákazníkem.

Teď se svým mohutným vozem soustředěně vycouvá od čerpací stanice a potom rychle zalétne pohledem k Jásmin.

„Vypadá to na víc než jenom pár dlouhých dní,“ řekne.

Jásmín předstírá, že ho neslyšela, a nechává oči zavřené. Brett vlastní reklamní agenturu. Hledá to, co nazývá talenty — mladé kreativní lidi s určitým druhem nadání, jež on prodává dalším reklamním společnostem a zákazníkům, kteří jejich dovednosti potřebují pro své projekty. Než se s ním Jásmín setkala, netušila, že se takovou prací vůbec někdo živí. Nevěděla naprosto nic o reklamním světě, a když se Brett po několika sklenkách Chardonnay vloni na jaře v malé galerii na Roebling Street začal svou práci a svými kontakty vychloubat, nejdřív jí to připadalo trochu legrační. Měla za to, že ji svádí, a musela se hodně snažit, aby jeho zájem pokud možno unikl Davidovi, který je začal sledovat s temným zábleskem v očích.

Když se jí Brett o několik dní později ozval a nabídl jí, že by ji mohl zapojit do čehosi, co nazýval *the street intelligence unit* u jednoho ze světově nejúspěšnějších výrobců energetických nápojů, překvapilo ji to. A ještě víc ji zaskočilo, když se s ní chtěli v tomtéž týdnu setkat v čemsi, čemu říkali „klubový dům“ v jedné části Bronxu, která se zjevně právě stávala oblíbeným místem newyorské smetánky. Zatím tu nebyly žádné vinárny

ani obchody s bio potravinami, ale zahlédla několik prvních vlaštovek — logo Stumptown Coffee ve výkladu jedné kavárny a vousaté muže v pracovním oblečení připomínajícím dávné časy. Zeptala se Bretta, jestli se té schůzky taky zúčastní, ale v jeho očích se objevil náznak nespokojenosti a prsty s dokonalou manikúrou si nervózně pročísl vlasy.

„Je to v Bronxu,“ byla jeho jediná odpověď, kterou zřejmě považoval za vyčerpávající. Nabídl se, že ji odveze na nejbližší zastávku metra.

„Klubový dům“ sídlil v bývalém obchodě s velkými výkladními okny s výhledem na špinavý chodník a sousedil s hospodou s velmi výmluvným názvem Energy. *The street intelligence unit* sestávala z pěti mladých lidí okolo dvacítky, kteří společně zastupovali většinu etnických menšin a subkultur. Potom, co se chvíli bavili o Banksym a Shepardovi Faireym a jejich „pouličním kapitálu“, dostala Jásmin příležitost představit několik streetartových umělců, kteří jí v té době připadali zajímaví. Nemluvila ani deset minut a už měla práci jistou. Týden nato seděla poprvé v letadle do Tokia. Zaplatili jí hotelový pokoj, vybavili ji nejrůznějšími digitálními fotoaparáty, o jejichž ovládání nevěděla nic, a dostala jediný úkol: najít „dalšího Banksyho“.

Brouzdala potom neznámými ulicemi v zemi, která jí připadala jako z jiné planety, s úplně jiným jazykem i písmem. Neměla nic než fotoaparáty a pár telefonních čísel na lodi od reklamy, s nimiž se zřejmě parta od energetických nápojů prátelila. Japonští reklamní agenti byli milí a vodili ji po barech a večírcích, ukazovali jí své oblíbené restaurace a nejlepší nákupní centra, která tvořila samostatné fosforeskující světy. Ale zdálo se, že o jejím úkolu nevědí o nic víc než ona sama. Ukázali jí graffiti a výjevy z komiksů manga ve čtvrtích Shimokitazawa a Koenji, které vypadaly jako lesklejší a lidnatější verze

stockholmského Hronstullu nebo newyorského Williamsburgu. A ona všechno z povinnosti nafotila, ale bylo to ploché a prázdné, průměrné a masově produkované globální umění pro voušaté grafiky, nic, co by se nenašlo v kterémkoli městě na světě. Nic, kvůli čemu by někdo měl letět přes půl světa.

Vzdala to, rozhodla se, že na svůj úkol kašle. Aspoň se podívala do Tokia a vypadla na chvíli pryč. I to bylo dost.

Ale poslední večer se ocitla na nějaké studentské koleji a usadila se vedle drobné dívky, která se představila jako Misaki a vypadala sotva na dvacet. Jásmín už byla vlastně na cestě na letiště, ale zbývalo jí několik hodin a známí od reklamy trvali na tom, že musí jít s nimi, aby jí skutečně ukázali všechno.

Misaki byla tichá a vážná, za což byla Jásmín vděčná. Bylo pěkné sedět mlčky vedle sebe, skryté před zbytkem noci. Ale Misaki se po chvilce k Jásmín otočila a lámanou angličtinou se spoustou omluv jí řekla, že slyšela o tom, že je *curator*, a zeptala se, jestli by jí mohla ukázat své *architectural art*. Jásmín se zasmála, ani přesně nevěděla, co slovo *curator* znamená, ale ochotně svolila, že se na dívčinu tvorbu ráda podívá. Misaki odněkud vyčarovala počítač a za chvilku už seděly těsně vedle sebe na hnědé pohovce na zaskleném balkoně s výhledem do pusté, temné uličky.

Misaki jí ukazovala naskenované ručně kreslené skici architektonických útvarů tvořených identickými kvádry. Byly spojené k sobě do podoby různých hranatých figur připomínajících roboty provádějící jakési cviky. Někteří dřepěli s roztaženými pažemi, jako by v nějakých gymnastických nebo jogínských pozicích, jiní klečeli s rukama vztaženými jako při modlitbě. Další stáli na jedné noze. Dohromady to bylo určitě deset různých figur.

Jásmín nevěděla, co říct. Kresby byly neuvěřitelně dobře provedené, promyšlené a krásné. Ale zároveň jednoduché, jako náčrtky talentovaného, mírně autistického dítěte. Snažila se reagovat povzbudivě a přikyvovala. Misaki ukázala na postavy a naklonila se k ní.

„Architekt,“ řekla. „Kontejnery jsou trvanlivé.“

A z její chabé angličtiny postupně vyplouvalo na povrch, co vlastně vytvořila: nákresy a výpočty nosnosti pro to, jak by bylo možné figury sestavit z přepravních kontejnerů. Monumentální sochy vysoké desítky metrů. Jásmín poprvé za celý pobyt cítila, že narazila na něco skutečně zajímavého, a než odjela na letiště, požádala Misaki, aby jí své skici poslala e-mailem.

Parta od energetických nápojů v New Yorku si Misakiny nákresy okamžitě zamilovala.

„Přesně tohle jsme hledali!“ zajásal vousatý mladík, který se snad jmenoval Rainbow, a nadšeně Jásmín objal. „Je to tak neskutečně *fresh*!“

Brett ji označil za *rebel curator* — dokonce jí nechal vytisknout vizitky, které však Jásmín kvůli tomu nicneříkajícímu označení odmítala rozdávat. A hned po návratu z Tokia se Jásmín zařadila do Brettovy stáje vyhledávačů trendů, mladých lidí z celého světa, které do New Yorku přivedly nejrůznější důvody. Brett ji spojil s dalšími podniky, dalšími mladými lidmi v maskáčích, kteří chtěli něco hodně *fresh*, nebo třeba s muži v oblecích v Midtownu, kteří chtěli porozumět ulici. A díky Brettovi ji vždycky někam vyslali. Do Lublaně, Detroitu, zpátky do Tokia. Pokaždé jiný podnik, pokaždé stejně nejasný úkol.

Občas objevila něco skutečně zajímavého, jako třeba Misaki, občas nenašla vůbec nic. Ale během půlroku se to zlepšilo, jako by se v tom naučila chodit, jako by měla na nové věci a nečekané projekty nos. Každopádně úkolů pro ni přibývalo

a přibývalo i peněz — jenom proto, aby je David vzápětí roztočil. Ale práce jí umožňovala zůstat v New Yorku, v exilu, a taky zmizet, když se Davidovo flámování vyhrotilo. Umožňovala jí exil i útěk z něho.

A teď když seděla v Brettově přehnaně luxusním autě, doufala, že její pověst už stačí na to, aby jí práce otevřela další možnost. Možnost ještě jednou uletět od sebe sama. Nebo možná uletět od té, kterou se stala, zpátky k té, kterou byla.

Když otevře oči, zahlédne, jak Brett znovu šilhá po jejím oteklém spánku.

„Nic to není,“ řekne, aby ho předstihla. „Nic, o čem bych se chtěla bavit.“

Nahmatá přes džíny mobil a vytáhne ho z kapsy, chvíli prochází staré nedůležité zprávy, jenom aby nemusela nic říkat, aby nemusela nic vyprávět ani vysvětlovat. Koutkem oka si všimne Brettova přikývnutí. Snad se mu i ulevilo, že se jí nemusí na nic ptát, a dál sleduje už jenom houstnoucí provoz na ulici Lafayette.

„Máš ten projekt?“ zeptá se nakonec. „*No offense*, ale vypadáš trochu unaveně.“

„Projekt? Vždyť ani nevím, s kým se máme setkat.“

„Pokud vím, chtěla jsi mít cestu domů zadarmo,“ namítne Brett a pozvedne obočí. „Máme schůzku s lidmi od Shrewd & Daughter, jedné z nejuznávanějších PR agentur na světě. Mám pocit, že tohle byl tvůj nápad, nebo se pletu? Zavolala jsi mi a požádala mě, abych našel zákazníka pro projekt, který máš v hlavě. Co si myslíš? Že ti kdokoli ochotně dá peníze jen proto, že jsi před půlrokem našla jednu japonskou kontejnerovou umělkyni?“

Pustí volant a rozhodí rukama. Najednou je rozčilený.

„Nejsi v téhle branži jediná a upřímně řečeno, tvoje pověst zas tak neotřesitelná není. Jasně, všichni slyšeli o té holce s kontejnery a díky tomu tu máš svoje místo, díky tomu jsou vůbec ochotní se s tebou setkat. Ale až tam dorazíme, měla bys asi něco předvést. Prosím tě, řekni mi, že něco máš. Řekni, že takhle v sobotu ráno jenom neztrácím čas.“

Jásmín cítí rostoucí napětí, poraněné oko ji svědí a v noze jí nepříjemně tepe. To bylo něco, čemu věřila. Že bude stačit, když řekne, že má něco rozdělaného ve Stockholmu, že má pár snímků něčeho zajímavého a že Brett jednoduše sežene někoho, kdo jí zaplatí cestu domů. Ani ji nenapadlo, že by musela někomu něco dokazovat, jednoduše jen přiložila tři fotografie, které jí e-mailem poslala matka. Dokáže teď myslet jen na Fádího. Dokáže myslet jen na to, že byl mrtvý, ale že už možná mrtvý není. Dokáže myslet jen na to, že se musí pokusit dát všechno zase do pořádku.

Najednou cítí, jak se jí zmocňuje jakési zoufalství, a musí potlačit nutkání otevřít dveře a vyskočit na ulici, musí potlačit nutkání utíkat pryč tak rychle, jak jen dokáže, a tak daleko, jak to jen půjde, až by k ní nic z toho nedosahovalo. Jenže ví, že by to nepomohlo, že teď už neexistuje nic, co by jí pomohlo, že to, od čeho se dá utéct, pokaždé zničí tíha toho, čemu se uniknout nedá.

Místo toho znovu zavře oči, opatrně dýchá, otočí se k fasádám Soho a co nejnenápadněji si osuší slzu pod okem.

„Viděl jsi přece ty fotky, které jsem ti poslala,“ řekne a snaží se, aby to znělo neutrálně a samozřejmě. „Něco tam prostě je. Proč bys tohle dělal, kdybys tomu sám nevěřil?“

Brett se s povzdechem zaboří hlouběji do sedadla.

„Jo, to je dobrá otázka.“

Nakonec se probudím, takže jsem musel spát. Pokoj zešedl, je bělejší, není tolik černožlutý od pouliční lampy, tak je asi ráno. Prostěradlo je shrnuté, přikrývka skoro vyklouzla z povlaku a na okamžik si pomyslím, že včerejšek se vůbec nestal, že je to ještě pořád jenom plán, neuskutečněný a vzdálený. Ale když nadzvednu těžkou matraci, pod roštem skutečně leží plechová krabice s pokladnou ze studia. Na druhém konci pokoje stojí skříň, která je ještě pootevřená od chvíle, kdy sis z ní vzala svoje pokreslené bloky. Všechno se to stalo. Všechno.

Natáhnu se pro telefon, zkusím ti zavolat, ale nemám už na kartě kredit. Napíšu zprávu: „Kde jsi?“ a zvolím *Odeslat*, ale ani to se nepodaří. Ani na to už peníze nestačí. Pustím telefon na podlahu a opřu se o stěnu, cítím jak mě přepadá lítost a strach. Udeřím se pěstmi do čela, nejdřív jen chabě, jen naoko, pak čím dál silněji, až se nakonec bojím, že si roztrhnu obočí. Nechám toho, schoulím se do klubíčka a zašeptám:

„Ne, ne, ne!“

Vyplížím se z pokoje někdy po desáté hodině. Všude panuje prázdno a ticho, jsou v práci, v některé ze svých prací, kde vydělávají peníze, o kterých jsme se nikdy nedozvěděli, kde končí, peníze, které posílají domů příbuzným, vrší je na hromadu, všechny vydávají za minulost nebo šetří pro budoucnost a nikdy je nevydají za nic tady a teď. Otevřu starý notebook a zkusím to ještě jednou:

„Kde jsi? Dám to do pořádku.“

Vidím, že kámoši jsou online a pošlu jim hned zprávu, bez vysvětlování.

„Camp Nou. Teď. Musíme si promluvit.“

O deset minut později vdechuju mrazivý vzduch na rohu umělého trávníku. V noci zase určitě sněžilo, protože v každém oku drátěného plotu leží vrstvička čerstvého sněhu. Přeshlapuju a v okolním tichu to slabě duní a vrže. Objeví se až za půl hodiny, rozesmátí a s červenými tvářemi.

„Šu, Fádí, vo co jde, brácho?“

„Sakra, *lén*, mělš do tý školy občas zajít. Jde o plán, kámo, plán!“

Plácají se po ramenou, spokojení a bezstarostní. Ohlízím se, poskakuju, přeshlapuju, ještě se radši otočím dokola.

„Poslouchejte mě,“ řeknu nakonec. „Je to šílený, chápete? *Walláh*, naprosto šílený.“

Zapálím si zatracenou pomuchlanou cigaretu a povím jim o kódu, o tom, jak jim ve studiu bude jasný, že to byl kód Yazz, který jsme při vloupání použili.

Ale kámoši jen rozhazují rukama, jen se usmívají, dívají se jeden na druhého, jako bych byl jen pitomý *hullu*.

„Takže o tom ví?“ pronese Bounty. „A v čem je problém, kámo? Stejně chtěla pryč, *yo*? Tak ji nech.“

Ostatní přikyvují, nic nepochopili. Kouřím a kouřím a vydechuju pichlavé šedomodré obláčky, které stoupají mezi pichlavými šedomodrými betonovými stěnami vzhůru k pichlavému šedomodrému nebi.

„*Fuck*,“ řeknu jenom. „Je vám to ukradený, co?“

Dívám se na Jorgeho, hledám jeho pohled, kašlu na ostatní, kašlu na Bountyyho, protože je tak omezený. Kašlu na Lišáka, protože je kriminálník už teď, vždycky byl a je mu to úplně

jedno, už se otočil a hledá něco v mobilu. Kašlu na Mehdiho, protože je to tlustoch. Dívám se jenom na Jorgeho, protože se do každého průšvihů nechá vtáhnout až jako poslední, vždycky je *skeptish*, vždycky o půl kroku za námi, vždycky o půl myšlenky před námi. Ale Jorge jen pokrčí rameny.

„Co na to říct, brácho? Už se to stalo. A tvoje ségra to zvládne, že jo? Takže klídek, *yo*. Teď budu jen čekat.“

Z cigarety už nic nezbyvá, přesto ještě pořádně potáhnu, až se rozhoří i filtr. Pak zbytek odhodím do sněhu. Naposledy se podívám na Jorgeho, ale už se směje něčemu, co pronesl Mehdi.

„Tak teda, *fuck it*,“ řeknu nakonec.

Prostě na to kašlu. Kašlu na jejich mizerné zatracené analýzy rizik. O to vlastně vůbec nejde. Kašlu na to, co z toho bude. Záleží jen na tom, že ty jsi navždycky odešla. Že jsi se nade mnou tak dlouho vznášela, ale teď jsi opustila atmosféru. Že tvůj stín bude dopadat někde jinde. Jenže to nejsou věci, o kterých by se člověk bavil s kámošema. O tom se nedá bavit vůbec s nikým.

Začíná sněžit. Jdu z Camp Nou domů, okolo prázdného hřiště bez houpaček, bez dětí za lavičkami skrytými v závějích. Ještě za sebou slyším hlasy kámošů tlumené sněhem. Odcházejí opačným směrem, kolem třípatrových domů, kolem keřů a dolů ke škole. Dneska s nimi nedokážu jít shánět večeri, dneska společně s nimi nedokážu ubíjet čas. Mezi domy je úplně pusto, dokonce ani alkáči nesedí na lavičkách před obchodem a reklamní cedule — pokaždé ty stejné pitomé kuřecí řízky po 79 korunách za kilo — se ohýbají a skřípou ve větru. Jako bych tu byl úplně sám, jako by všichni ostatní odešli, jako by tu došlo k evakuaci, o které jsem nebyl informován.

Vezmu to oklikou podél kolejí, protože včerejšek mě tlačí pryč od Pirátského náměstí, nedovoluje mi se tam přiblížit. Odpuzuje mě. Odpuzuje, zapuzuje, vypuzuje. Yazz, nakonec jsme to zvládli. Naučili jsme se všechna ta slova. Jenomže chyba byla přímo v nás. Imitování nestačilo. Požadavky byly větší. Od takových, jako jsme my, se vždycky požaduje víc.

Když zničehonic stojí přede mnou, vím, že to skončilo, že je po všem.

Jde to tak rychle. Ležím na zádech ve sněhu, v ústech cítím kovovou pachut', v týle mi pulzuje a v uších píská po nárazu. Sníh mi proniká za límec, studí mě na obličejí. Dokud se nade mě nenakloní, ani nevím, co jsou zač.

„Tak tady jsi, *šarmúta*,“ řekne jeden z nich, nejspíš Rusák. „Tady jsi, ty děvko.“

Vytáhnou mě na nohy. Hlavu mám po dopadu tak těžkou, až mám pocit, že mi spadne z krku. Vidím Mladice, Rusáka a Monokla. Někdo mě zezadu drží, ale nevím, kdo to je.

„Je to on?“ zeptá se Mladic a obrátí se k Monoklovi.

Monokl jen přikývne a odvrátí se. Rusák mě udeří pěstí do břicha, a i když zimní bunda úder nejspíš trochu ztlumí, vyrazí mi dech. Lapám po vzduchu, mám pocit, že musím umřít. Umřu teď a tady?

Cítím, jak mi po tvářích stékají slzy, cítím, jak mě ten za mnou pouští a já bezmocně padám dopředu. Pusu i nos mám plné sněhu. Kopou mě do břicha, stočím se ke straně do klubíčka, abych se chránil, jenže jsou i tam a kopou a kopou. Ale nestačí jim to, sníh je příliš hluboký, takže toho nechají a někdo mě znovu vytáhne na nohy. Mladicův zjizvený obličej je přímo přede mnou, jeho oholená hlava a oči plné šílenství.

Plivne mi do tváře, cítím, jak mi slina stéká po nose a ukápne na bradu.

„Jak zatraceně blbej musíš bejt, zkurvysyne?“ řekne. „Jaká zatracená malá *šarmúta* je tak tupá, aby šlohla kód k alarmu vlastní ségre a vloupala se do Pirate Tapes?“

Poodstoupí a vyměří si ránu, kterou mě trefí do spánku, až se mi zatmí před očima, v hlavě mi zaduní a nepřeju si nic než padnout na znak do sněhu, ale drží mě, nedovolí mi to. Brečím, i když nechci, nechci žadonit o milost. Ale přesně to dělám a cítím při tom, jak mi vlastní moč stéká po nohou, cítím, jak ve mně narůstá smrtelná hrůza.

„Prosím,“ říkám. „Prosím, prosím.“

„Prosíš?“ zasměje se Rusák někde vedle mě. „Trochu se seber, ty ubožáku.“

A pak do mě strčí tak prudce, že znovu dopadnu do sněhu. Chytí mě za nohy a po břicho táhnou po chodníku posypaném pískem, táhnou mě nahoru ke kolejím, tváří narážím do písku, krvácím na ušlapaném sněhu.

„Ne, ne, ne!“ křičím.

Zvednou mě a protáhnou mezerou v promrzlém zábradlí ke kolejím metra, vlečou mě dál až na koleje. Cítím na rozedrané tváři ledový kov.

„Co to děláte? Prosím, všechno to mám. Všechno dostanete nazpátek...“

Kopou mě do břicha, hlavou narážím do koleje. Rusák se nade mě skloní, jeho dech páchne po tabáku a acetonu.

„Tady teď chcípneš, teplouši,“ sykne mi do ucha. „Teď chcípneš.“

Křičím a kvílím jako podsvinče. Cítím, jak se mi celé tělo třese, jak selhává, přestává fungovat.

„Byli tam s tebou ti tví kámoši, že jo?“ řekne Mladic, slyším jeho hlas těsně u ucha. Zní to věčně, skoro chápavě.

Přikývnu a celý se třesu.

„Jo!“ vypravím ze sebe. „Bounty, Lišák, Mehdí a Jorge.“

Dívají se s úsměvem jeden na druhého.

„Nejenom že seš malá děvka, ty seš ještě i zatracenej práskač.

Nechutnej ubožák. *Šarmúta.*“

Jeden po druhém na mě plivnou.

„Dneska odpoledne bude všechno zpátky ve studiu, teplouši,“ řekne Rusák.

Slyším, jak v tunelu řinčí vlak a svou silou rozechvívá koleje.

„Jasně,“ zašeptám. „Byla to chyba. Odpusťte mi, odpusťte mi, odpusťte mi.“

Vstávají a smetají ze sebe sněh. Beze slova odcházejí.

Cítím čím dál silnější chvění kolejí, slyším, jak se vlak blíží. Cítím chlad pomočených nohavic. Cítím, že je všechno pryč. Že je doopravdy všechno pryč. A že bych měl jenom zůstat ležet s hlavou na kolejích. Jaká by to byla úleva, jaké osvobození.

Ale ani to nezvládnou.

Ani tolik cti v sobě nemám.

MANHATTAN, NEW YORK

SOBOTA 15. SRPNA 2015

Dveře výtahu se otevřou rovnou do velké kanceláře, která působí nečekaně temně a tísnivě, přestože by sem mělo proudit ostré sluneční světlo okny s výhledem na Madison Square Park. Jako by však všechno světlo, které mohly případně odrážet tmavě zelené stěny, pohltit temně rudý celoplošný koberec.

Místnost je vybavena asi desítkou stejných stolů z třeshového dřeva postavených v rovných řadách. Černé kancelářské židle ladí s černými kovovými stolními lampami, většinou rozsvícenými, aby vyvažovaly ponurost zbytku vybavení. Nebýt mladých lidí v džínách, košilích chambray a kašmírových svrškách hořčičné barvy, připomínalo by to státní podnik v Británii třicátých let. Ale tihle lidé, sedící nahrbení nad svými malými zářícími obrazovkami, v kombinaci s absolutní čistotou a minimem papírů svědčí o tom, že ve volbě zařízení nebylo nic opomenuto ani ponecháno náhodě. Naopak to celé působí dokonale promyšleně a vkusně. Jako by se svérázný architekt-anglofil hodně držel na uzdě.

Jásmín zašilhá po Brettovi, ale ten už upírá znalecký pohled hluboko do místnosti, jako by někoho hledal. Jestli někdo umí nasadit dokonalou profesionální masku, je to Brett.

„Brette!“ ozve se hluboký hlas z druhého konce kanceláře od jednoho z velkých oken.

Brett natáhne krk, aby viděl přes stoly. Potom diskrétně zvedne ruku na pozdrav.

„Tak jste tady!“ řekne nyní žena, která se k nim blíží uličkou mezi stoly. „A vy musíte být Jásmín. Já jsem Geneviève.“

Dojde až k nim a podá jim ruku. Jásмін si v té chvíli pomyslí, že tak jako před tou vernisáží nejspíš nepotkala nikoho, jako je Brett, rozhodně se nikdy v životě nesetkala s nikým, kdo by se jen trochu podobal Geneviève. Je malá a hubená s hustými šedými vlasy, které jí zřejmě neustále dokonale drží tvar, od bledého čela přes temeno a dolů za uši, na nichž se jí pohupují náušnice, patrně zlaté s pravými safíry. Ve tváři má tak ostré rysy, až se zdá, že se jí světlo, které přece jenom do místnosti pronikne, na obličeji a rovném nose láme v podivných úhlech. Oblečená je v dlouhém tmavě zeleném kabátě prošítem zlatými nitkami, které na rukávech a na hrudi vypadají jako rostlinky nebo hmyz. Okolo krku má ledabyle uvázaný šarlatově rudý šál. Kolik jí může být? Šedesát? Sedmdesát? Těžko říct. Vypadá, že má za sebou neobyčejnou minulost, která však není zdaleka tak zajímavá jako její budoucnost. Je nepředstavitelné, že by ji někdy někdo oslovil „Jennie“.

„Tohle vůbec nevypadá dobře,“ řekne a opatrně přiblíží ruku k Jásмінinu oku.

„Ale není to nic, s čím bychom si neporadili.“

Otočí se do místnosti.

„Hermiono?“ vysloví středoatlantickou angličtinou, která Jásмін připomene sklenku šampaňského nebo nedělní projížďku v jaguaru v jednom z britských seriálů, které Švédská televize vysílala, když byla malá. Mladá žena s blondatými vlasy, v krátkém šedém propínacím svetru a s brýlemi s velkými kostěnými obroučkami zvedne hlavu od své obrazovky.

Hermiona, pomyslí si Jásмін. Jako by nestačila Geneviève, tady mají dokonce někoho, kdo se jmenuje Hermiona.

„Buď tak hodná a zavolej Gretchen. Řekni jí, ať sem přijde. A že to spěchá.“

Žena přikývne a natáhne se po telefonu.

„To ale opravdu nic není...“ začne Jásмін.

Geneviève ji umlčí mávnutím ruky, jako by to, co chce Jásмін říct, bylo naprosto nepodstatné, a opatrně ji chytí za loket, aby ji odvedla k velké tmavé kostce zabudované v rohu kanceláře. Samozřejmost, s jakou to dělá, by Jásмін jindy byla nepříjemná, ale ne teď. V této zvláštní kanceláři, po té příšerné noci, si Jásмін nepřeje nic jiného, než aby ji Geneviève už nikdy nepustila.

Ale když společně dojdou ke kostce a Geneviève otevře dveře skryté v její jinak zcela jednolité stěně, nakonec ji pustí.

„Chyběla nám v kanceláři zasedací místnost,“ řekne Geneviève a pokrčí rameny. „Tak jsme si ji postavili tady uvnitř v rohu.“

Vnitřní stěny kostky jsou pokryté temně fialovými platy od vajíček, což Jásмін okamžitě připomnělo Affeho a Redrunovu jeskyni, která jim sloužila jako nahrávací studio dole na Pirátském náměstí a ve které v patnácti letech strávila tolik času. V tu chvíli skoro ucítí pach piva a marihuany. Ale je to jen iluze, protože v téhle místnosti to voní drahou vanilkou z vonné svíčky, která stojí v rohu na malém podstavci. A dá-li se to i tady nazvat jeskyní, pak je to o moc luxusnější jeskyně než ta z jejího dospívání. Vybavení tvoří stůl ze stejného dřeva jako stoly v kanceláři a osm hypermoderních kancelářských křesel z černé kůže. Geneviève pokyne Jásмін, aby se posadila. Sama zatím zůstane stát a položí před sebe na stůl čtečku.

„Vítejte v Shrewd & Daughter, Jásмін,“ řekne.

Její hlas se v místnosti ozývá tlumeně a přitom zřetelně, jako by stěny pohltily všechno kromě vlastního jádra sdělení. Jásмін následuje Bretta k delší straně stolu. Vedle Geneviève se s úsměvem posadí dívka asi Jásмінina věku. Vlasy má sepnuté do culíku a v uších třpytivé stříbrné náušnice.

„Moc nás těší, že jste k nám zavítala,“ pokračuje Geneviève.
„Tohle je Mary, moje asistentka.“

Mary zvedne ruku na pozdrav a jedním okem na Jásmín mrkne.

„Už jsme o vás hodně slyšeli,“ řekne Geneviève a usměje se.

Do místnosti vstoupí asi pětatřicetiletý muž v plátěných kalhotách a tmavě modrém saku, v brýlích s obroučkami z želoviny a s rozcuchanými tmavými vlasy.

„A tohle je Mark,“ řekne Geneviève. „Jeden z našich trendových analytiků.“

Geneviève se otočí k Brettovi, mírně se usměje a prsty si promne zápěstí druhé ruky.

„Pusťme se do toho,“ pokračuje. „Je sobota a všichni bychom to rádi stihli domů na oběd. Brett říkal, že pro nás máte něco mimořádného. Předpokládám, že naši agenturu znáte.“

Jásmín přikývne. Mark se mezitím posadí, sundá si brýle a vyčistí si je zadní stranou své zeleně pruhované kravaty. Je sympatický.

Jistěže Jásmín zná agenturu Shrewd & Daughter. S tímhle jménem se neustále setkává už od chvíle, kdy v tomhle odvětví začala působit — firma je legendární svou téměř nadpřirozenou schopností vytušit příští trendy a použít je v reklamě pro své klienty ve chvíli, kdy se tyto trendy ještě jeví jako zcela nové, dřív než se projeví jejich dosah. Vyhledávají subkultury a surfují na nich jako na vlnách. Pracují na všem možném, od reklamních kampaní pro velké obuvnické značky až po reprezentaci světových umělců. Pokaždé dokážou oslovit obyčejné lidi. Pokaždé namíří kampaň směrem k mládeži. Jásmín by si přála, aby právě tenhle projekt byl pro někoho jiného, pro někoho, kdo není tak zběhlý. Pro někoho, koho není tak obtížné ošálit.

„Tohle je léto plné nepokojů a ty je velmi těžké předpovídat,“ pokračuje Geneviève. „Demonstrace proti mezinárodním dohodám a proti válce a proti všemu možnému. Tady i v Evropě. Je to věc, která nás skutečně zajímá. Pro naše klienty je vždy velmi důležité, co se děje na ulici, a pro nás je důležité pochopit, odkud trendy přicházejí. Nechci, aby to znělo cynicky, ale na všech nepokojích bude možné na podzim vydělat — když budeme vědět, jak je využít.“

Na osvětlení místnosti se cosi změnilo. Před chvilkou bylo světlo ještě teplé a jakoby hluboké, teď najednou zchladlo a zostřilo se. Jásmín se rozhlédne, ale žádný zdroj není nikde k nalezení, žádná svítidla v místnosti nejsou.

„LED lampy,“ pronese Geneviève, jako by jí četla myšlenky. „Jsou pod těmi platy od vajec.“

Ukáže rukou k obložení stěn a stropu.

„Nechali jsme si místnost upravit ve spolupráci s jedním psychologem z New York University. Navrhl osvětlení, které má umožnit maximální koncentraci během našich schůzí. Kdoví, jestli to opravdu funguje?“

Jásmín stísňeně polkne. Cítí tepání v oku, tepání v chodidle. Vidí, jak se k ní naklání, jak se soustředí, aby dobře slyšeli, aby jim neuniklo nic z toho, co pro ně má, jaké cesty ke kultuře ulice pro ně hodlá vystavět. Vidí lesknoucí se zelený kabát, kašmír a obroučky z želvoviny, vidí stříbrné náušnice. Vzpomene si na snímky z Bergortu. Najednou se jí z lidí kolem zvedá žaludek, z jejich vysávajících očí, z jejich honby za něčím opravdovým, za něčím, co se dá dokonale vyčerpat a proměnit v něco jiného. Zvedá se jí žaludek z toho, že v tom jede společně s nimi, že opustila všechno, z čeho vzešla. Že opustila svou krev a svůj původ. A ještě víc. Opustila to, co měla chránit. Opustila všechno pro tohle. Pro to, aby se nechala bít a aby

vysedávala v konferenčních místnostech bez oken s lidmi, s jakými se během svého dospívání vůbec nesetkala.

Pomalů otevře obrazovku počítače, natočí ji tak, aby na ni všichni viděli, ale Mary je ve vteřině u ní se správným kabelem, kterým počítač propojí s projektorem, a než Jasmín stačí cokoli říct, plocha jejího počítače se promítne na jedinou stěnu místnosti, jež není pokryta kartony od vajec.

Jasmín prohledává složky fotografií, kliká, aby našla ty, které chce ukázat, neví, co přesně by měla říct. Nakonec najde první ze snímků, které jí před pár dny přišly. Dvakrát na fotografii klikne a slyší, jak ti na druhé straně stolu zalapali po dechu, koutkem oka zahlédne, jak Mary rychle odvrátila oči od promítací stěny.

Sama vzhledne k promítnutému snímku a chápe jejich reakci, i když si ji zároveň svým způsobem užívá. *Tak takhle to vypadá*, má chuť zakřičet. *Walláh, tohle je ta pravá skutečnost! Z toho udělejte kampaň, bre!* Ale neřekne nic, nechá temný a zrnitý snímek černé kočky visící bez života na kabelu z po-
uliční lampy, ať mluví sám za sebe.